

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 5. Linguarium quid vocarit Seneca.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

tertio De beneficiis, ubi ita scriptum est: Rufus vir or-
 dinis senatorij inter cenam optauerat, ne Casar saluus re-
 dierit ex ea peregrinatione, quam parabat: & adigerat
 idem omnes & tauros & vitulos optare. Fuerunt, qui illa
 diligenter audirent. Ut primum diluxit, seruus, qui cenam
 in ad pedes steterat, narrat, qua inter cenam ebrius dixisset.
 Vortatur, vt Casarem occupet, atque ipse se deferat. Vfus
 consilio descendenti Casari occurrit. Et cum malam men-
 tem habuisse se pridie iurasset, id vt in se & filios suos recideret,
 optauit, & Casarem vt ignosceret sibi, rediretq; in
 gratiam secum, rogauit. Alter est libro quarto: quem
 de ipsum subiticiam: loquitur autem de homine im-
 purissimo Mamerco Scauro. Pollioni Asinio iacenti,
 obsecro verbo vsus dixerat se facturum id, quod pa-
 ti malebat: & cum Pollionis attractorem vidisset
 frontem: *Quidquid, inquit, mali dixi, mihi & capiti
 meo.* Sed & tenuissimus poeta Tibullus, cum ianua
 cuiusdam multa mala dixisset, eamque postremo placare
 vellet, ita canit:

Et mala si qua tibi dixit dementia nostra,

Ignoscas. capiti sint precor illa meo.

Urbanissime autem apud Aristophanem Dicæopolis
 cum Megarenses *χαίρω*, id est, gaudere aut saluere
 inuiser: idque ille respondisset tibi *ἐν ἐπιχόρῳ ἐσθ*,
 precatur, vt id in caput suum recidat.

Πολυεργιστοῦνός νῦν, ἐς κεφαλῆν ἡτέροισ' ἐμοί.

Vbi Scholiastes eam, quam dixi, consuetudinem
 etiam Atheniensium fuisse tradit.

Linguarium quid vocarit Seneca.

CAPITV.

QVERIT Seneca libro quarto De beneficiis, si
 quis cui quid tamquam digno se daturum pro-
 miserit,

Mureti
 Lectiones
 III
 28

miserit, quem postea indignum esse comperiat, quod
 facere debeat: nisi recedere ab eo, quod promissum
 etiam indigno dare. Et hanc quaestionem distinc-
 ne dissoluit: *Aut enim magnum aliquid promissum est:*
tunc praestat semel pudere, quam semper panitere: aut ex-
iguum aliquid: quo casu etiam indigno dari potest. Post
 posterius ipse ita exprimit: *Si exiguum est, dabo: non*
quia dignus es, sed quia promisti. Nec tanquam meo
dabo, sed verba mea redimam, & aurem mihi peruellam.
 Id est, scribam hoc in animo diligenter, & in mem-
 ria infigam, ut mihi documento sit in posterum, ne
 temere promittam. Aurem enim vellebant, cum qui
 volebant in memoria haerere. Plinius libro vides-
 mo: *Est in aure ima memoria locus, quem tangentes au-*
stamur. Et inde est illud Horatij: *licet antestari? ego re-*
Oppono auriculam. Ac vidi veteres nummos aereos, in
 quibus viri duo insculpti erant, quorum vnus alteri
 aurem vellebat: in orbem autem scriptum erat
 M N H M O N E T E. Seneca ipse libro quinto: *Dicitur*
solemus; Sine tu, loquar tecum: & Ego mihi aurem per-
uellam. Sed in eo loco, de quo dicere coeperam, his-
 tim sequitur: *Damno castigabo promittendi temeritatem.*
Ecce, ut doleat tibi, ut postea consideratius loquaris. quod
dicitur, linguarium dabo. Quibus in verbis dubitari
 potest, quid sit *linguarium.* & Turnebus quidem
 esse tanquam linguarum thecam & repositorium, in
 quo dicat Seneca, se linguam conditurum, ne temere
 promittat. Ego autem longè aliter eam vocem acci-
 pio: neque dubito, quin *linguarium* sit id quod pro
 lingua, quæ temerè locuta est, penditur. Idque mihi
 aperte ostendere videtur verba illa Seneca, *Verba*
mea redimam: & Damno castigabo promittendi temerita-
tem. Sic *vasarium* dicebatur pecunia, quæ pro vasis
 est, pro

est, pro utensilibus attribuebatur ex ærario magistratibus in prouincias proficiscentibus. Sic *cerarium* vocabatur Verres pecuniam, quam quasi pro cera exigebat. Sic *salarium* antiquitus, quod dabatur pro victu, in quo principem locum tribuebant sali. Sic *vinguentarium* apud Plinium libro secundo Epistolarum, quod Marius Priscus à prouincialibus, quasi pro vnguentis exegerat. Sic *honorarium vinum*, quod regibus & potentibus honoris gratia offertur. Cato de innocentia sua: *Cum essem in prouincia legatus quamplures prætores & consules vinum honorarium dabant. numquam accepi nec priuatus quidem.* Sic *hordearium*, quod equiti pro hordeo ad alendum equum dabatur. Sic denique *vxorium*, pœna quæ publicè exigebatur ab iis qui vxores non haberent.

De naturali quadam spei & metus coniunctione.

CAPVT VI.

CVM spei nihil æquè aduersetur ac timor: notatum tamen est à sapientissimis viris, vbi omnis omnino sublata spes est, ne timorem quidem posse subsistere. Pendeat enim oportet metuentis animus: qui si spei, quo sustentetur, nihil profus reliquum sit, planè iacet. Atque hoc eleganter admodum expressisse videtur adolescens Terentianus:

Va misero mihi.

Vt animus in spe atque in timore vsque antehac attentus fuit,

Ita, postquam adempta spes est, lassus, cura confectus super.

Itaque negat Aristoteles eos qui ad mortem ducuntur, timere; vt quos iam spes omnis reliquit. Et qui timent, querunt, si qua ratione id, quod imminet, vitare

Mureti
Lectio
II
28